

Súd: Okresný súd Banská Bystrica
Spisová značka: 22Ek/1805/2018
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6118391596
Dátum vydania rozhodnutia: 23. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Gálfyová
ECLI: ECLI:SK:OSBB:2019:6118391596.3

Uznesenie

Okresný súd Banská Bystrica vo veci exekúcie oprávneného v prvom rade: A. A., nar. XX.XX.XXXX, oprávneného v druhom rade: A. A., nar. XX.XX.XXXX, oprávneného v treťom rade: S. A., nar. XX.XX.XXXX, všetci trvalé bydlisko S. XXXX/XX, XXX XX Z. a oprávneného vo štvrtom rade: O. A., nar. XX.XX.XXXX, trvalé bydlisko Š. XXX, XXX XX Š., všetci v právnom zastúpení: Mgr. Ľudovít Paulovič, advokát so sídlom M. Rázusa 19, 984 01 Lučenec proti povinnému v prvom rade: Fakultná nemocnica s poliklinikou Nové Zámky, so sídlom Slovenská 11/A, 940 02 Nové Zámky, IČO: 17 336 112 a povinnému v druhom rade: KOOOPERATIVA poisťovňa, a. s. Vienna Insurance Group so sídlom Štefanovičova 4, 816 23 Bratislava-Staré Mesto, IČO: 00 585 441, v právnom zastúpení: JUDr. Felix Neupauer, advokát so sídlom Dvořákovo nábřeží 8/A, 811 02 Bratislava o vymoženie pohľadávky vo výške 50000 Eur, vedenej pred súdnym exekútorom Mgr. Ivetou Ailerovou so sídlom exekútorského úradu J. Bottu 21, 934 01 Levice pod sp. zn. 402EX 244/19 o návrhu povinného v prvom rade a o návrhu povinného v druhom rade na zastavenie exekúcie takto

rozhodol:

- I. Súd návrh povinného v prvom rade na zastavenie exekúcie **z a m i e t a.**
- II. Súd návrh povinného v druhom rade na zastavenie exekúcie **z a m i e t a.**

odôvodnenie:

1. Spoločenstvo oprávnených sa návrhom na vykonanie exekúcie doručeným súdu prostredníctvom právneho zástupcu dňa 03.12.2018 domáhalo od spoločenstva povinných (povinného v prvom a druhom rade) vymoženia pohľadávky v súhrnnej výške 50000 Eur stanoveným spôsobom, že v rozsahu plnenia jedného z povinných zaniká druhému z nich povinnosť plniť, na základe exekučného titulu - rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4C/119/2014-163 zo dňa 04.05.2017, vykonateľného dňa 27.07.2018 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Nitra sp. zn. 7Co/286/2017-268 zo dňa 21.06.2018.

2. Poverením na vykonanie exekúcie zo dňa 05.04.2019 poveril súd vykonaním exekúcie súdneho exekútora Mgr. Ivetu Ailerovú, so sídlom exekútorského úradu J. Bottu 21, 934 01 Levice, ktorý ju vedie pod sp. zn. 402EX 244/19. Upovedomenie o začatí exekúcie vydané povereným súdnym exekútorom bolo povinnému v prvom rade doručené dňa 10.04.2019 a povinnému v druhom rade bolo doručené dňa 09.04.2019.

3. Povinný v prvom rade dňa 29.04.2019 doručil súdnemu exekútorovi návrh na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodnil ustanovením § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, t. j. odvolal sa na iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu, pričom v návrhu poukázal na ustanovenie § 102c ods. 3 zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 578/2004 Z. z."), podľa ktorého sa z exekúcií podľa osobitného predpisu (pozn. Exekučného poriadku) vylučuje do 31. decembra 2020

- a) majetok v správe štátnej organizácie, ktorá bola zriadená podľa osobitného predpisu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a nebola ku dňu účinnosti tohto zákona prevedená podľa osobitného predpisu,
- b) majetok neziskovej organizácie, ktorá vznikla premenou podľa osobitného predpisu zo štátnej organizácie uvedenej v písmene a)
- c) majetok obce v správe rozpočtovej alebo príspevkovej organizácie zriadenej na poskytovanie zdravotnej starostlivosti,
- d) majetok samosprávneho kraja v správe rozpočtovej alebo príspevkovej organizácie zriadenej na poskytovanie zdravotnej starostlivosti,
- e) finančné prostriedky na účtoch organizácií uvedených v písmenách a) až d) a finančné prostriedky, ktoré sú určené pre organizácie uvedené v písmenách a) až d) na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich so zabezpečením zdravotnej starostlivosti.

Podľa názoru povinného v prvom rade vzhľadom na skutočnosť, že Fakultná nemocnica s poliklinikou Nové Zámky - je v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia § 102c ods. 3 písm. a) zákona č. 578/2004 Z. z. štátnou príspevkovou organizáciou, ktorá bola zriadená Ministerstvom zdravotníctva Slovenskej republiky zriaďovacou listinou č. 3724/1991-A/XVII1-1 zo dňa 16.12.1991 v znení jej neskorších zmien na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, majetok v správe povinného v prvom rade spolu s finančnými prostriedkami na účtoch povinného v prvom rade a finančnými prostriedkami, ktoré sú určené pre povinného v prvom rade ako štátnu príspevkovú organizáciu, sa v zmysle vyššie uvedeného ustanovenia § 102c ods. 3 zákona č. 578/2004 Z. z. vylučujú z exekúcie. Zároveň povinný poukázal na znenie § 61s ods. 1 Exekučného poriadku, v zmysle ktorého exekúciu nepodlieha

- a) nehnuteľný majetok štátu v správe správcu podľa osobitného predpisu okrem nehnuteľností v dočasnej správe podľa osobitného predpisu (povinný v prvom rade ako štátna príspevková organizácia je v zmysle zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu v znení neskorších predpisov správcom majetku štátu, t. j. vykonáva správu majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére),
- b) príjmy štátneho rozpočtu, prostriedky na bežnom účte štátnej rozpočtovej organizácie a pohľadávky z právnych vzťahov zakladajúcich tieto príjmy,
- c) cenné papiere vo vlastníctve štátu a majetkové účasti štátu v právnických osobách,
- d) prostriedky určené na krytie schodku štátneho rozpočtu a krytie štátneho dlhu,
- e) iný majetok štátu, o ktorom tak ustanoví osobitný zákon.

Na základe vyššie uvedených skutočností povinný v prvom rade navrhol, aby exekučný súd zastavil exekúciu v prospech spoločenstva oprávnených v rozsahu voči povinnému v prvom rade.

4. Spoločenstvo oprávnených sa po výzve exekútora zo dňa 29.4.2019 splnomocnenému právnenému zástupcovi na vyjadrenie sa k návrhu na zastavenie exekúcie podanom povinným v prvom rade, ktorá mu bola doručená dňa 15.05.2019, nevyjadriilo.

5. Podľa § 61k ods. 1 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „Exekučný poriadok“), súd exekúciu zastaví v celom rozsahu alebo v časti, ak

- a) po vzniku exekučného titulu nastali okolnosti, ktoré spôsobili zánik vymáhaného nároku,
- b) exekučný titul bol zrušený,
- c) je tu dôvod podľa osobitného predpisu, pre ktorý sú uznanie alebo výkon cudzieho exekučného titulu neprípustné, ibaže ho bolo možné v konaní už skôr uplatniť (§ 54 ods. 2),
- d) sú tu iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu.

6. Podľa § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, povinný môže z dôvodov podľa odseku 1 podať do 15 dní od doručenia upovedomenia o začatí exekúcie návrh na zastavenie exekúcie. Návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia v ňom byť všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Takýto návrh má odkladný účinok.

7. Podľa § 61k ods. 5 Exekučného poriadku, návrh na zastavenie exekúcie sa podáva u exekútora. Ak povinný navrhol zastavenie exekúcie, exekútor bezodkladne vyzve oprávneného na vyjadrenie sa k návrhu v lehote nie kratšej ako desať dní. Ak oprávnený so zastavením exekúcie súhlasí, exekútor vydá upovedomenie o zastavení exekúcie, ktoré doručí účastníkom konania a súdu; inak do

piatich pracovných dní po uplynutí lehoty na vyjadrenie sa oprávneného exekútor predloží návrh na zastavenie exekúcie spolu so svojím vyjadrením a prípadným vyjadrením oprávneného súdu.

8. Podľa § 61l ods. 3 prvá veta Exekučného poriadku, ak je tu dôvod zastavenia exekúcie, súd exekúciu zastaví a rozhodne o trovách exekúcie vrátane určenia ich výšky; inak návrh zamietne.

9. Cieľom exekučného konania je uspokojenie nároku oprávneného, ktorý mu bol priznaný vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu. Účelom exekučného konania je nútená realizácia exekučného titulu vykonaná zásahom do práv povinného. Uskutočňuje sa za podmienok a predpokladov vymedzených procesnými predpismi s cieľom uspokojiť nárok oprávneného, ktorý mu bola priznaný vykonateľným rozhodnutím súdu alebo iného orgánu, a dobrovoľne sa nesplnil.

10. Exekučný súd v konaní povinného na zastavenie exekúcie skúma oprávnenosť a dôvodnosť začatia exekúcie. Pre posúdenie návrhu na zastavenie exekúcie je rozhodujúci stav ku dňu začatia exekučného konania, t. j. moment podania návrhu na vykonanie exekúcie. Dôkazné bremeno ohľadom tvrdení uvedených v návrhu na zastavenie exekúcie zaťažuje výlučne povinného, ktorý ho podal. Súd môže prihliadať len na tie skutočnosti, ktoré nastali po vzniku vymáhaného nároku. Ustanovenie §61k ods. 1 Exekučného poriadku taxatívne vymenúva dôvody, pre ktoré musí súd exekúciu zastaviť, a to bez ohľadu na to, či to účastník konania navrhol. Súd pri svojom rozhodovaní vychádzal z vyššie citovaného ustanovenia Exekučného poriadku, z ktorého vyplýva, že návrh na zastavenie exekúcie musí byť odôvodnený a musia byť v ňom uvedené všetky skutočnosti, ktoré povinný môže ku dňu podania návrhu uplatniť. Povinný musí uviesť okolnosti, ktoré podľa neho po vzniku exekučného titulu spôsobili zánik vymáhaného nároku, zrušenie exekučného titulu alebo iné skutočnosti, ktoré jeho vymáhateľnosti bránia.

11. Súd po preskúmaní návrhu povinného v prvom rade na zastavenie exekúcie konštatuje, že tento bol podaný v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote v zmysle ustanovenia § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, a takto podaný návrh má odkladný účinok. Povinný v prvom rade vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie namietal, že je štátna organizácia, ktorá bola zriadená podľa osobitného predpisu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a ako správca majetku štátu žiadal o zastavenie exekúcie s poukazom na § 61s ods. 1 Exekučného poriadku v spojení s § 102c ods. 3 písm. a) a e) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve.

12. Podľa § 1 ods. 1 písm. a) zákona č. 278/1993 Z. z. o správe majetku štátu (ďalej len „zákon o správe majetku štátu“), tento zákon upravuje správu majetku vo vlastníctve Slovenskej republiky vo verejnoprospešnej a nepodnikateľskej sfére, ktorú vykonáva správca majetku štátu, a to štátna rozpočtová organizácia a štátna príspevková organizácia.

13. Podľa § 1 ods. 2 písm. a) a c) zákona o správe majetku štátu, tento zákon sa nevzťahuje na nakladanie s majetkom štátu, pri ktorom dochádza k plneniu záväzkov v rámci predmetu činnosti správcu alebo v súvislosti s ním a taktiež sa nevzťahuje na hospodárenie s peňažnými prostriedkami štátu, ktoré upravuje osobitný predpis, t. j. zákon o rozpočtových pravidlách.

14. Podľa § 2 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, Slovenská republika ako právnická osoba vlastní majetok a nakladá s ním prostredníctvom správcov majetku štátu v súlade s týmto zákonom. Správca podľa § 1 ods. 1 písm. a), b) a d) môže nadobúdať majetok len do vlastníctva štátu. Správca majetku štátu vykonáva právne úkony pri správe majetku štátu v mene štátu. Správca koná v mene štátu pred súdmi a inými orgánmi vo veciach, ktoré sa týkajú majetku štátu, ktorý spravuje, alebo sporného majetku, ktorého správcom by mal byť podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov.

15. Podľa § 3 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, správca (t. j. povinný ako štátna príspevková organizácia) je oprávnený a povinný majetok štátu užívať na plnenie úloh v rámci predmetu činnosti alebo v súvislosti s ním, udržiavať ho v riadnom stave, využívať všetky právne prostriedky na jeho ochranu a dbať, aby nedošlo najmä k jeho poškodeniu, strate, zneužitiu alebo zmenšeniu.

16. Podľa § 18a ods. 1 zákona o správe majetku štátu, na majetok štátu v správe správcu uvedeného v § 1 ods. 1 nemožno uskutočniť konkurzné konanie a vyrovnacie konanie podľa osobitných predpisov.

17. Podľa § 18a ods. 2 zákona o správe majetku štátu, ustanovenie odseku 1 sa nevzťahuje na výkon rozhodnutia prikázaním pohľadávky odpísaním z účtu v banke, na ktorý sa vzťahuje osobitný predpis.

18. Podľa § 8 ods. 10 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších prepisov (ďalej len „zákon o rozpočtových pravidlách“), výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov nepodliehajú prostriedky poskytnuté zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie. Hnuteľný majetok a nehnuteľný majetok obstaraný z prostriedkov poskytnutých zo štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie nepodlieha výkonu rozhodnutia podľa osobitných predpisov s výnimkou výkonu rozhodnutia na majetok obstaraný z prostriedkov štátneho rozpočtu a z rozpočtu Európskej únie, o ktorom tak ustanovuje zmluva alebo rozhodnutie.

19. Podľa § 21 ods. 2 zákona o rozpočtových pravidlách, príspevková organizácia je právnická osoba štátu, obce alebo vyššieho územného celku, ktorá je na štátny rozpočet obce alebo na rozpočet vyššieho územného celku zapojená príspevkom a ktorej spravidla menej ako 50% výrobných nákladov je pokrytých tržbami. Platia pre ňu finančné vzťahy určené zriaďovateľom v rámci jeho rozpočtu.

20. Podľa § 21 ods. 4 zákona o rozpočtových pravidlách, rozpočtové organizácie a príspevkové organizácie môžu vo vlastnom mene nadobúdať práva a zaväzovať sa odo dňa svojho zriadenia.

21. Podľa § 24 ods. 1 prvá a druhá veta zákona o rozpočtových pravidlách, príspevková organizácia hospodári podľa svojho rozpočtu príjmov a výdavkov. Jej rozpočet zahŕňa aj príspevok z rozpočtu zriaďovateľa a prostriedky prijaté od iných subjektov.

22. Podľa § 24 ods. 6 zákona o rozpočtových pravidlách, finančný vzťah medzi zriaďovateľom a príspevkovou organizáciou je určený záväznými ukazovateľmi štátneho rozpočtu a záväznými ukazovateľmi určenými zriaďovateľom.

23. Pri výklade zákonných ustanovení treba vychádzať z teleologického výkladu, t. j. s prihliadnutím na ich zrejmý účel a taktiež zámer zákonodarcu. Nemožno opomenúť i systematické zaradenie vykladaných ustanovení v konkrétnom zákone. Ustanovenie § 2 ods. 2 zákona o správe majetku štátu, s ohľadom na jeho systematické zaradenie a na súvisiace ustanovenia zákona o rozpočtových pravidlách je nutné vyložiť tak, že zákaz nadobudnutia majetku do svojho vlastníctva sa vzťahuje len na majetok štátu, resp. majetok zverený štátom, a nie na majetok všeobecne, ktorý štátna príspevková organizácia môže nadobudnúť aj iným spôsobom.

24. Tvrdenie povinného, že nemožno vykonať exekúciu na jeho majetok, nakoľko je správca majetku štátu ako štátna príspevková organizácia, nemá oporu v zákone. Z exekúcie v danom prípade nie je vylúčený konkrétny subjekt, ani celý jeho majetok, ale len jednotlivé časti a súd v tomto prípade nemôže vylúčiť možnosť exekúcie povinného bez toho, aby bolo spoľahlivo preukázané, že povinný nemá iný majetok, ktorý nie je z exekúcie vylúčený.

25. Uvedený názor potvrdzuje aj stanovisko Ústavného súdu Slovenskej republiky, ktorý vo svojom Náleze č. k. ÚS. II 509/2010-27 zo dňa 17. marca 2011 konštatoval, že exekučnoprávna imunita v zmysle už citovaných zákonných ustanovení sa vzťahuje nie na príslušný subjekt, ale na konkrétny majetok. V uvedenom náleze uviedol, že je na exekútorovi zvoliť si spôsob exekúcie a až potom je možné zistiť, či tento spôsob by viedol k postihnutiu majetku (vecí, práv a pohľadávok), ktoré sú podľa príslušných právnych predpisov vylúčené z exekúcie, a preto vo vzťahu k nim možno exekúciu zastaviť. Na tomto mieste ústavný súd zdôrazňuje, že právnou podstatou súdnej exekúcie je ručenie povinnej osoby za nútene vymáhané nároky celým jej majetkom s výnimkou toho majetku, ktorý je preukázateľne podľa osobitných zákonov vylúčený z exekúcie. Z exekúcie v danom prípade nie je vylúčený konkrétny subjekt, dokonca ani celý jeho majetok, ale len jeho jednotlivé časti (veci, práva a pohľadávky). Potvrdzuje to aj znenie § 8 ods. 10 zákona o rozpočtových pravidlách a § 18a zákona o správe majetku štátu.

26. Súd sa zaoberal aj otázkou, či sú finančné prostriedky určené na náhradu za poskytnutú zdravotnú starostlivosť vylúčené z výkonu exekúcie, tak ako to vo svojom vyjadrení namieta povinný v prvom rade.

27. Podľa prechodného ustanovenia § 102c ods. 3 písm. a) a e) zákona č. 578/2004 Z. z. o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, zdravotníckych pracovníkoch, stavovských organizáciách v zdravotníctve a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon o poskytovateľoch zdravotnej

starostlivosti“), z exekúcií podľa osobitného predpisu sa vylučuje do 31.12.2020 majetok v správe štátnej organizácie, ktorá bola zriadená podľa osobitného predpisu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a nebola ku dňu účinnosti tohto zákona prevedená podľa osobitného predpisu, a finančné prostriedky na účtoch takejto organizácie a finančné prostriedky, ktoré sú určené pre takúto organizáciu na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich so zabezpečením zdravotnej starostlivosti.

28. Podľa § 61s ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku, exekúcií nepodlieha nehnuteľný majetok štátu v správe správcu podľa osobitného predpisu okrem nehnuteľností v dočasnej správe podľa osobitného predpisu.

29. Podľa § 61q ods. 1 Exekučného poriadku, exekúciou nemožno postihnúť majetok alebo práva, ktoré podľa tohto zákona alebo podľa osobitných predpisov nepodliehajú exekúcií alebo sú z exekúcie vylúčené, alebo na ktoré je exekúcia neprípustná.

30. Z citovaného ustanovenia zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti vyplýva, že do 31.12.2020 je z exekúcií podľa osobitného predpisu (Exekučného poriadku) vylúčený majetok v správe štátnej organizácie, ktorá bola podľa osobitného predpisu zriadená na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a taktiež finančné prostriedky na účtoch takejto organizácie, ako aj finančné prostriedky určené pre takéto organizácie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich so zabezpečením zdravotnej starostlivosti.

31. Prechodné ustanovenie § 102c zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti už bolo zákonodarcom v legislatíve zakotvené v rokoch 2007 a 2009 a opätovne zákonom č. 87/2018 Z. z., ktorým sa mení a dopĺňa zákon o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti s účinnosťou od 01.04.2018 v §102c ods. 3 zákona o poskytovateľoch zdravotnej starostlivosti, ktorým bol z exekúcií vylúčený majetok v správe štátnej organizácie, ktorá bola podľa osobitného predpisu zriadená na poskytovanie zdravotnej starostlivosti a taktiež finančné prostriedky na účtoch takejto organizácie, ako aj finančné prostriedky určené pre takéto organizácie na poskytovanie zdravotnej starostlivosti, služieb súvisiacich s poskytovaním zdravotnej starostlivosti a služieb súvisiacich so zabezpečením zdravotnej starostlivosti. Uvedené ustanovenie predmetného zákona bolo dňa 26.10.2006 na Ústavnom súde SR napadnuté skupinou 33 poslancov Národnej rady Slovenskej republiky pre jeho nesúlad s čl. 1 ods. 1, čl. 12 ods. 2 v spojení s čl. 20 ods. 1 a čl. 20 ods. 2 v spojení s čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a žiadali o pozastavenie jeho účinnosti. Ústavný súd SR v Uznesení sp. zn. PL. ÚS 26/06-47 zo dňa 30. apríla 2008 konštatoval „Ustanovenie § 102c zákona č. 578/2004 Z. z. bolo prijaté ako právna norma s obmedzenou časovou pôsobnosťou na čas od 01. októbra 2006 do 31. decembra 2007 a po 31. decembri 2007 bez ohľadu na rozhodnutie ústavného súdu o pozastavení účinnosti § 102c zákona č. 578/2004 Z. z. (bez vymedzenia jeho časových účinkov) je vylúčené jeho ďalšie uplatňovanie. Znamená to, že v čase rozhodovania ústavného súdu o návrhu navrhovateľa je § 102c zákona č. 578/2004 Z. z. práve vzhľadom na svoju obmedzenú časovú pôsobnosť v praxi neaplikovateľný, t. j. predmet konania pred ústavným súdom zanikol, a preto ústavný súd konanie o návrhu zastavil.“ V závere predmetného uznesenia ústavný súd uviedol, že „nad rámec tohto rozhodnutia ústavný súd uvádza, že v druhovo rovnakej veci ústavný súd už vyslovil svoj právny názor (t. j. právny názor na vylúčenie zdravotníckych zariadení z exekúcie) svojím nálezhom sp. zn. PL. ÚS 21/00 z 15. novembra 2000, ktorý považuje za stabilnú súčasť svojej judikatúry.“

32. Ústavný súd vo svojom náleze sp. zn. 21/00 z 15. novembra 2000 judikoval, že okruh osôb, ktoré požívajú exekučnoprávnu imunitu so zreteľom na ich postavenie sú orgány verejnej moci a cudzie štáty. V žiadnom právnom poriadku nie sú zo súdnej exekúcie vylúčené pohľadávky, ktoré sú už vykonateľné, to znamená boli právoplatne judikované spôsobom, ktorý predpisuje procesné právo. Z podstaty exekúcie vyplýva, že nemôže byť obmedzená vo vzťahu k veriteľom (oprávneným). Na to neexistuje žiadny relevantný dôvod, pretože veriteľ nemá byť kvôli čomu obmedzovaný. Veriteľ uplatňuje nárok na exekučnoprávnu ochranu a táto ochrana sa mu musí poskytnúť ako súčasť práva na súdnu ochranu za podmienok ustanovených zákonom. Tieto podmienky nesmú byť koncipované tak, aby znamenali pre veriteľa vylúčenie práva na súdnu ochranu kvôli právnej povahe nútene vymáhanej pohľadávky alebo kvôli právnomu dôvodu jej vzniku. Záverom Ústavný súd konštatoval, že žiaden veriteľ už nie je obmedzený v prístupe k exekučnoprávnej ochrane len z dôvodu zlej finančnej situácie

povinného (dlžníka) a súčasne z dôvodu, že pohľadávka vznikla z dôvodu obsiahnutého v osobitnom predpise (právna úprava zabezpečenia a poskytovania zdravotníckej starostlivosti).

33. Vzhľadom na uvedené skutočnosti a judikatúru Ústavného súdu Slovenskej republiky súd konštatuje, že nemožno vyvodit' iný záver ako ten, že povinný ako štátna príspevková organizácia (zdravotnícke zariadenie) nepožíva ako subjekt exekučnoprávnu imunitu. Z exekúcie je vylúčený len konkrétny majetok, majetok štátu. Argumentom a contrario možno vyvodit' záver, že na iný majetok povinného, než je majetok štátu, je možné výkon rozhodnutia uskutočniť. Bude úlohou povereného súdneho exekútora zistiť, či povinný takýto majetok vlastní, a či a v akom rozsahu je možné exekúciu vykonať. V prípade ak by povinný preukázal, že celý jeho majetok je majetkom štátu, ktorý je na základe zákona z exekúcie vylúčený, iba v takomto prípade by mohol, súd resp. súdny exekútor exekúciu zastaviť. Súd však túto skutočnosť nemal z návrhu povinného v prvom rade na zastavenie exekúcie za preukázanú.

34. Na základe vyššie uvedeného súd konštatuje, že povinný nepreukázal žiadne skutočnosti vedúce k zastaveniu exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, preto súd návrh povinného v prvom rade na zastavenie exekúcie v súlade s citovaným ustanovením § 61l ods. 3 Exekučného poriadku ako nedôvodný zamietol.

35. Dňa 24.04.2019 podal aj povinný v druhom rade na exekútorický úrad návrh na zastavenie exekúcie, ktorý odôvodňuje okolnosťou, že sú tu v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) iné skutočnosti, ktoré bránia vymáhateľnosti exekučného titulu. Povinný v druhom rade poukazuje na skutočnosť, že exekúcia je vedená jednak proti povinnému v prvom rade, ako aj proti povinnému v druhom rade. Jedná sa teda nevyhnutne o spoločensvo účastníkov na strane povinného.

V zmysle ustanovenia § 35 ods. 1 druhá veta Exekučného poriadku: „Po vydaní poverenia na vykonanie exekúcie sú účastníkmi konania oprávnený a povinný; iné osoby sú účastníkmi len tej časti konania, v ktorej im toto postavenie priznáva tento zákon.“ Výklad ustanovenia § 37 (v súčasnosti § 35 ods. 1) Exekučného poriadku síce pripúšťa spoločensvo účastníkov exekučného konania, avšak výlučne len na strane oprávneného (podľa odbornej právnickej literatúry Mazák, J. Exekučný poriadok. Komentár. Bratislava: IURA EDITION, 2003, s. 106). Pojmové vylúčenie procesného spoločensva na strane povinného neuvádzalo explicitne ustanovenie § 37 (v súčasnosti § 35 ods. 1) Exekučného poriadku, a preto jeho výklad poskytol Najvyšší súd Slovenskej republiky vo svojej rozhodovacej činnosti napr. v Uznesení sp. zn. 5 Cdo 7/2010 zo dňa 29.03.2011, v ktorom uviedol: „Podľa názoru dovolacieho súdu vychádzal odvolací súd v prejednávanej veci zo správneho záveru, že procesné spoločensvo účastníkov je prípustné len u oprávnených, ktorí vychádzajú z toho istého exekučného titulu. Pri povinných, so zreteľom na spôsoby exekúcie, je spoločensvo pojmovo vylúčené, a preto sa musí konať voči každému povinnému osobitne. Platí to aj pre oprávnených, ktorí nie sú uvedení v jednom exekučnom titule.“

Obdobný právny názor uvádzajú tak okresné ako aj krajské súdy v rámci celej Slovenskej republiky (napr. Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 41CoE/369/2012 zo dňa 27.03.2013, Krajský súd v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 16CoE 334/2011-658 zo dňa 31.08.2012, Okresný súd Žiar nad Hronom v rozhodnutí sp. zn. 2Er/939/2012 zo dňa 26.02.2013 a ďalšie). Z uvedeného podľa názoru povinného v druhom rade vyplýva, že exekúcia by mohla byť vedená proti povinnému v prvom rade a povinnému v druhom rade, avšak v osobitných exekučných konaniach a nie v rámci spoločensva. S poukazom na rozhodnutie Krajského súdu v Banskej Bystrici v rozhodnutí sp. zn. 41CoE/369/2012 zo dňa 27.03.2013, podľa ktorého „Vzhľadom na to, že v exekučnom konaní nie je možné návrhy na vykonanie exekúcie smerujúce proti viacerým povinným procesne dovoleným spôsobom vylúčiť na samostatné exekúcie, okresný súd vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju podľa ust. § 57 ods.1 písm. g) Exekučného poriadku, pretože je tu iný dôvod, pre ktorú nie je možné exekúciu vykonať v plnom rozsahu tak, ako je uvedené v návrhu na vykonanie exekúcie“, by v danom prípade malo dôjsť k zastaveniu predmetnej exekúcie vo vzťahu k povinnému v druhom rade. Z vyššie uvedeného je zrejmé, že exekúcia je vedená v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom a s rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu Slovenskej republiky, keď je vedená proti spoločensvu účastníkov na strane povinného. Povinnému v druhom rade nie je zrejmé, o aké spoločensvo by vôbec vo vedenej exekúcii malo ísť. Zo samotného upovedomenia o začatí exekúcie by sa dalo odvodzovať, že pravdepodobne je exekúcia vedená proti povinnému v prvom rade a povinnému v druhom rade ako proti nerozlučnému spoločensvu, čo je však vzhľadom na rozhodovacie prax súdov absolútne vylúčené (napr. Rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/171/2012 zo dňa 15.05.2013). Vzťah samostatných záväzkov povinného v prvom rade a povinného v druhom rade je možné analogicky prirovnať k vzťahu „dlžníka a ručiteľa“ z toho vyplývajúcimi dôsledkami. S uvedeným sa stotožňuje aj Najvyšší

súd Slovenskej republiky v Rozsudku sp. zn. 2 MCdo 9/2013 zo dňa 27.08.2014 (uverejnený v zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky 6/2015 pod č. 71), ktorý uvádza: „Postavenie škodcu a jeho poisťovateľa voči poškodenému je v takom prípade v istom zmysle obdobné postaveniu dlžníka a ručiteľa voči veriteľovi, t. j. že ide o dva záväzky zaplatiť veriteľovi ten istý dlh, pričom veriteľ nemôže dostať to isté plnenie dvakrát.“ Povinnému v druhom rade (ktorý má v zmysle vyššie uvedeného postavenie „ručiteľa“) nie je známa skutočnosť, či sa oprávnení domáhali splnenia záväzkov u povinného v prvom rade, a teda či im vznikol priamy nárok vymáhať svoje pohľadávky v exekučnom konaní priamo proti majetku povinného v druhom rade. Na základe vyššie uvedeného povinný v druhom rade navrhuje, aby exekučný súd vydal rozhodnutie, ktorým exekúciu voči povinnému v druhom rade v celom rozsahu zastaví.

36. Súd po preskúmaní návrhu povinného v druhom rade na zastavenie exekúcie konštatuje, že tento bol podaný v zákonom stanovenej 15-dňovej lehote v zmysle ustanovenia § 61k ods. 2 Exekučného poriadku, a takto podaný návrh má odkladný účinok. Povinný v druhom rade vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie namietal, že exekúcia je vedená v rozpore so všeobecne záväzným právnym predpisom a rozhodovacou praxou Najvyššieho súdu SR, keď je vedená proti spoločenstvu na strane povinného.

37. Spoločenstvo oprávnených sa po výzve exekútora zo dňa 24.4.2019 splnomocnenému právnenému zástupcovi na vyjadrenie sa k návrhu na zastavenie exekúcie podanom povinným v druhom rade, ktorá mu bola doručená dňa 15.5.2019, nevyjadriilo.

38. Vo väzbe na nedôslednú definíciu účastníkov konania v ustanovení § 35 ods. 1 Exekučného poriadku, teória aj aplikačná prax dospeli v niektorých prípadoch k odlišným záverom na možnosť plurality účastníkov konania. Napríklad, že pri povinných, so zreteľom na spôsoby exekúcie, je spoločenstvo pojmovovo vylúčené, a preto sa musí konať voči každému povinnému osobitne. Naproti tomu, pluralitu oprávnených aplikačná prax uviedla ako možnú.

39. K tomu treba uviesť, že žiadne z ustanovení Exekučného poriadku nevyklučuje, aby na strane povinných vystupovalo viac účastníkov. Exekučný poriadok obsahuje iba čiastkovú úpravu účastníkov konania v § 35 ods. 1, v ktorej nevyklučuje použitie ustanovení § 75 až § 78 Civilného sporového poriadku a neobsahuje osobitnú úpravu plurality subjektov na strane oprávneného, alebo povinného. Rovnako ustanovenie § 35 ods. 1 Exekučného poriadku neupravuje napríklad ani procesnú spôsobilosť, ktorú posudzuje exekučný súd podľa § 67 Civilného sporového poriadku, alebo zastúpenie, ktoré posudzuje exekučný súd podľa § 89 až § 92 Civilného sporového poriadku a podobne. Podľa § 76 Civilného sporového poriadku, ak je navrhovateľov alebo odporcov v jednej veci niekoľko, koná každý z nich sám za seba. Exekučnému súdu nebráni žiadne zákonné ustanovenie udeliť súdnemu exekútorovi poverenie na vykonanie exekúcie v prípade pasívneho spoločenstva povinných. Súdny exekútor totiž po udelení poverenia postupuje pri vykonávaní exekúcie voči každému z účastníkov osobitne, so zreteľom na jednotlivé spôsoby a možnosti uspokojenia vymáhanej pohľadávky. Voči každému z účastníkov vedie súdny exekútor exekúciu spôsobom samostatným, voči každému môže použiť iné spôsoby vykonávania exekúcie. Súdny exekútor so zreteľom na spôsoby vykonávania exekúcie vedie exekúciu voči každému z povinných samostatne, na čo nemá vplyv udelené jedno poverenie na vykonanie exekúcie ani jedna spisová značka. Vymáhaním pohľadávky voči solidárne zaviazaným povinným jedným súdnym exekútorom na exekučnom súde vedeným exekučným konaním pod jednou spisovou značkou sa taktiež predchádza možnému vzniku sporov, ktoré by pri vymáhaní jednej pohľadávky na základe jedného exekučného titulu voči viacerým solidárne zaviazaným povinným rôznymi súdnymi exekútormi mohli vzniknúť. Napríklad pri vymožení celého plnenia od viacerých povinných, neúčelným zvyšovaním trov exekúcie a podobne. Pokiaľ ide o odôvodnenie uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5 Cdo 7/2010 zo dňa 29. 03. 2011, exekučný súd uvádza, že uznesenie vychádza zo skutkovo odlišnej situácie, keď v danej veci trpel vadami predovšetkým exekučný titul. Naviac uznesenia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky nie sú záväzným formálnym prameňom práva a nejde o prípad podľa § 391 ods. 2 CSP. Povinný v druhom rade vo svojom návrhu cituje záver z komentára Prof. JUDr. Jána Mazáka PhD.: Komentár k Exekučnému poriadku, Bratislava: IURA EDITION, 2003 s. 106. Naproti tomu JUDr. Jaroslav Krajčo vo svojom komentári (Komentár Exekučný poriadok, procesný postup exekútora, procesný postup exekučného súdu, Eurounion s.r.o., jún 2009, ISBN 978-80-89374-07-6) na strane 105 uvádza aj, cit.: „Aj pre účely exekučného konania treba vychádzať z právnej úpravy spoločenstva účastníkov v ustanoveniach § 91 Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti § 75 až 78 CSP),

ktoré umožňuje, aby na jednej alebo i na oboch sporných stranách vystupovalo viacero subjektov. Ak tomu tak je, hovoríme o procesnom spoločenstve. Podľa toho, či je v tej istej veci viac oprávnených alebo povinných, delíme spoločenstvo na aktívne alebo pasívne.“ Nakoľko Exekučný poriadok aplikáciu ustanovenia § 91 Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti § 75 - 78 CSP) v exekučnom konaní nevylučuje, resp. neupravuje osobitným spôsobom, je podľa ustanovenia § 200 Exekučného poriadku prípustná. Z uvedených dôvodov je pluralita účastníkov v exekučnom konaní a exekúcií možná a to aj na strane povinných.

40. Z odôvodnenia uznesenia KS BB 41 CoE 369/2012 zo dňa 27.03.2013 povinný v druhom rade cituje právny názor Okresného súdu Banská Bystrica vyjadrený v uznesení sp. zn. 4Er/321/2009-694 zo dňa 10.04.2012, ktoré bolo práve daným uznesením odvolacieho súdu zrušené, podľa ktorého „Odvolací súd sa nestotožňuje s právnym posúdením veci okresným súdom a jeho rozhodnutie považuje za nesprávne. Pasívna solidárna zodpovednosť v exekučnom konaní má za následok, že oprávnený sa môže domáhať plnenia voči ktorémukoľvek povinnému, ale zo žiadnych okresným súdom citovaných ustanovení nevyplýva, že exekúciu nemožno viesť voči viacerým povinným naraz, resp., že takáto skutočnosť je zákonným dôvodom na zastavenie exekúcie...Za nesprávny považuje odvolací súd názor okresného súdu, že nemožno aplikovať ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (v súčasnosti Civilného sporového poriadku) o vylúčení na samostatné konanie“.

41. Povinným v druhom rade citované rozhodnutia - rozsudok NS SR sp. zn. 2 MCdo 9/2013 zo dňa 27.08.2014, resp. rozsudok KS v Banskej Bystrici sp. zn. 15Co/171/2012 zo dňa 15.05.2013 a ďalšie, vychádzajú zo špecifických skutkových okolností, avšak netýkajú sa meritórne exekučného, vykonávacieho konania, ale základného konania, v ktorom ide o samotné uloženie povinnosti pasívnemu procesnému spoločenstvu žalovaných, v daných prípadoch nejde o vymoženie uloženej povinnosti od spoločenstva viacerých povinných. V tomto exekučnom konaní sa vo výrokovej časti aj v odôvodnení rozsudku Okresného súdu Nové Zámky sp. zn. 4C/119/2014-163, ktorý bol potvrdený rozsudkom Krajského súdu v Nitre sp. zn. 7Co/286/2017-268 zo dňa 21.06.2018, právne zrozumiteľne ohľadom namietanej pasívnej legitímácie povinného v druhom rade v bode 38. uvádza, že „pre posúdenie, či ide o samostatné alebo nerozlučné spoločenstvo, je rozhodujúca povaha predmetu konania vyplývajúca z hmotného práva. O nerozlučné spoločenstvo ide tam, kde hmotné právo neumožňuje, aby predmet konania bol prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému spoločníkovi. V danom prípade z právnej úpravy, ktorú treba aplikovať na vzájomný vzťah žalovaného v 1/ rade (povinného v prvom rade) a žalovaného v 2/ rade (povinného v druhom rade) (t.j. zo zákona č. 381/2001 Z. z.) nevyplýva, že by predmet konania nemohol byť prejednaný a rozhodnutý samostatne voči každému z nich. To znamená, že medzi žalovanými v 1/ a 2/ rade ide o pasívne spoločenstvo samostatných spoločníkov. Z toho dôvodu súd posudzoval nárok žalobcov voči oboj žalovaným tak, že ich zaviazal plniť každého z nich tak, že v rozsahu plnenia jedného zo žalovaných zaniká druhému z nich povinnosť plniť.“ Okresný súd tak judikoval, že povinní v prvom a druhom rade sú pasívnymi samostatnými spoločníkmi, pričom vzhľadom na efektívnosť vedenia exekúcie súdnym exekútorom popísanú v bode 38. tohto uznesenia, je vhodné, a vôbec nie vylúčené, pokračovať v exekúcii voči samostatnému spoločenstvu povinných.

42. Exekučný súd už nijakým spôsobom nemôže zasahovať do konania, ktoré predchádzalo vzniku exekučného titulu. Konanie o návrhu na zastavenie exekúcie nie je opravným prostriedkom. Povinní v prvom a druhom rade mali možnosť brániť sa po doručení exekučného titulu podaním riadnych, resp. mimoriadnych opravných prostriedkov. Každý exekučný titul sa vyznačuje formálnou i materiálnou právoplatnosťou. Formálna právoplatnosť vykonávaného rozhodnutia znamená, že rozhodnutie už nie je preskúmateľné riadnymi opravnými prostriedkami, resp. že žiadne opravné prostriedky už nemajú odkladný účinok. Materiálna právoplatnosť rozhodnutia vyjadruje, že medzi účastníkmi, na ktorých sa právoplatnosť vzťahuje, sa nastolil kvalitatívne nový právny vzťah v podobe judikovaného nároku, o ktorom nemožno znova konať a ktorý je záväzný medzi účastníkmi a voči všetkým orgánom.

43. Na základe vyššie uvedeného súd konštatuje, že povinný v druhom rade nepreukázal žiadne skutočnosti vedúce k zastaveniu exekúcie v zmysle § 61k ods. 1 písm. d) Exekučného poriadku, preto súd návrh povinného v druhom rade na zastavenie exekúcie v súlade s citovaným ustanovením § 61l ods. 3 Exekučného poriadku ako nedôvodný zamietol.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu je prípustné podať sťažnosť v lehote 15 dní od doručenia uznesenia na Okresnom súde Banská Bystrica.

Sťažnosť môže podať ten, v koho neprospech bolo uznesenie vydané.
Sťažnosť len proti dôvodom uznesenia nie je prípustná.

V sťažnosti musí byť uvedené, ktorému súdu je určená, kto ju podáva, proti ktorému uzneseniu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto uznesenie alebo postup súdu považuje za nesprávny a čoho sa sťažovateľ domáha.

V sťažnosti možno uvádzať nové skutočnosti a dôkazy, ak je to so zreteľom na povahu a okolnosti sporu možné a účelné.

Ak ten, komu bola vykonateľným rozhodnutím uložená povinnosť, dobrovoľne nespĺní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, môže oprávnená osoba podať návrh na vykonanie exekúcie podľa Exekučného poriadku.